

„Cel ce ascultă cuvintele Mele are viață veșnică”

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOR

Cu binecuvântarea și îndrumarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh NICODIM

SUMARUL:

La Învierea Domnului	<i>I. P. S. Patriarh Nicodim</i>
Sfânta Lumină	<i>Arh. Veniamin</i>
Prilejul Paștelui	<i>Arhim. Scriban</i>
Pacea cea adevărată	<i>Preotul Ioan Chirvasie</i>
Numai tu ești scăparea mea	<i>Preotul N. V. Hodoroabă</i>
Suferința	<i>Econom I. Moraru</i>
Tineretea	<i>Red.</i>
Icoana Maicii Domnului (recenzie)	<i>Preotul D. Roman</i>
Din câmpul activității misionare	<i>I. G. C.</i>
Pe firul milei creștine	<i>Ioachim</i>

Partea Oficială:

Circulări, mișcare în cler, ordine, etc.

CETIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI

cărțile puse la îndemâna oricui de I. P. S. Nicodim Patriarhul României.

1. Vol. I. 75 *Predici catihetice pentru popor*. Tâlcuirea Crezului, Tatăl Nostru, 9 Fericiri și 19 Predici după C. Stratilov 448 pag.
2. Vol. II. *Cuvântări Apologetice*, adică apărarea adevărurilor fundamentale ale religiunii creștine ortodoxe, după Dr. Sergheie, Arhiepiscop de Vladimir, 400 pag.
3. Vol. III. *Menirea Științei și Artei* sau *Religia este știința științelor*, după contele L. Tolstoi 412 pag.
4. Vol. IV. *Viața și operele Sf. Părinți și Invățători ai Bisericii*, Partea I după Farrar 443 pag.
5. Vol V *Cuvântări la Postul Mare*, după Inocențiu, Arhiepiscop al Odesei. 508 pag.
6. Vol. VI. *Predici la Sărbătorile Impărătești* după Inocențiu, Arhiepiscop al Odesei 512 pag.
7. Vol. VII. *Cuvântări la Sărbătorile Maicii Domnului, Duminiți, etc.*, după Inocențiu Arhiepiscop al Odesei. 444 pag.
8. Vol. VIII. *Cuvântări Liturgice*, Originale și prelucrări. 416 pag.
9. Vol. IX. *Paisie, Starețul Monastirei Neamțu din Moldova*, după Protoereu Cetfericov.
10. Vol. X. *Viața și opera Sf. Părinți și Invățători ai Bisericii*, Partea II-a, după Farrar 416 pag.

Foaia de zidire sufletească „GLASUL BISERICII” urează tuturor cetitorilor ei, de luminatul Praznic al Invierei, „SĂRBĂTORI FERICITE”, rugând pe Mântuitorul lumii să reverse asupra tuturor, darul păcii și al iubirii de oameni.

La Invierea Domnului

«Ziua Invierii, să ne luminăm po-
poare; Paștile Domnului, Paștile. Că
din moarte la viață și de pe pământ
la cer, Hristos Dumnezeu ne-a tre-
cut pe noi, cei ce-I cântăm cântare
de biruință!».

IUBIȚII MEI FII DUHOVNICEȘTI.

*Chemarea către marele har al păceii, al vieții curate și ne-
prihănite, par'că nu a avut niciodată un așa de mare răsunet*

*in sufletele noastre, ca in zilele care le trăim. «Veniți să bem
băutura nouă... din izvorul nestricăciunii, din Hristos, — intru
care ne întărim».*

Da, în Domnul nostru Iisus Hristos ne întărim, în El ne este izbăvirea, în El ne este mântuirea, în El găsim pacea cea adevărată. El, Mântuitorul nostru a suferit pentru noi pe Golgota, acolo unde a fost călcat orice drept și orice omenie, acolo unde nevinovăția părea că este învinsă de negrul păcat al dușmăniei. El, care «nu săvârșise nici o nedreptate și nici înșelăciune n'a fost în gura Lui». Is. 53, 9.

Mântuitorul ne-a iubit cu dragoste veșnică și ne-a scăpat de boldul robiei păcatului. Domnul nostru Iisus Hristos a suferit pentru noi oamenii; noi, oamenii suferim pentru păcatele noastre, căci știut este că toate durerile, toate boalele, toate suferințele sunt urmarea păcatelor noastre — chiar și războiul ce-l suferim, este o urmare a păcatelor noastre. Dar prin Învierea Mântuitorului se dovedește că păcatul, răul, n'are veșnicie pe acest pământ. Pentru a fi izbăvit de el, ni se cere credință în Dumnezeu și fapte vrednice prin iubirea aproapelui. «De mă iubiți, păziți poruncile Mele.» Ioan 14, 15. «Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește și cel ce Mă iubește, iubit va fi de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui». Ioan 14, 21.

Aceasta este darul ce-l datorăm către Cel ce a înviat. Darul dragostei să fie sincer, curat și din tot sufletul, căci «El milă voiește și nu jertfă» și apoi «cunoașterea lui Dumnezeu mai mult de cât arderile de tot». Osie 14, 6.

Intr'adevăr pentru Domnul nostru Iisus Hristos n'au rămas toate jertfele pământești? N'au rămas în mormânt aloeu-l și smirna lui Nicodim, giulgiul lui Iosif, darurile aduse de mironosițe în faptul dimineții? A rămas veșnic însă darul sufletească ale acelor ce au jertfit credința nesdruncinată în Mântuitorul.

Așa dară, iubiții mei fii, darul cel mai mare care-l datorăm lui Dumnezeu, este dragostea către El — dragoste nefățarnică și dovedită prin fapte bune. Faptele bune le putem face cu aproapele nostru, oricare ar fi. Nu aveți voi orfani, văduve, bătrâni, sinistrați și atâția necăjiți pe care-i puteți ajuta. Ajutând pe cel sărac, împrumutați pe Dumnezeu, care vă va răsplăti la timp.

Din purtarea voastră se va cunoaște și credința voastră. După faptele voastre și răsplata dumnezească va fi. Fiți credincioși, iubiți-Vă unul pe altul cu dragoste frățească și astfel Dumnezeu, care vede toate, ne va auzi rugăciunea să ne dea pacea, pacea cea mare care o dorim.

Iar rugăciunea noastră să ne fie așa:

Auzi-ne pe noi, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, nădejdea tuturor marginilor pământului, a celor robiți și a celor ce sunt departe pe mare, a celor care zboară în aer, care luptă pentru adevăr, pentru dreptate, pentru mai binele omenirii, întărind brațul oștilor noastre și ale scumpilor noștri aliați.

Luminează și călăuzește pentru binele scumpei noastre Patrii pe drept credinciosul nostru Guvern și dăruiește de sus Maiestății Sale Regelui Mihai I și Augustei Sale Mame, Regina Elena, domnie glorioasă peste poporul Tău cu bun spor. Dăruiește rod bun pământului și fii milostiv și ne iartă păcatele noastre.

*Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toți după vârste și credință!
Hristos a înviat!*

N. Coaling
Patriarhul României

Stânta Lumină

Marea sărbătoare a Paștilor-praznicul praznicelor și sărbătoarea sărbătorilor — este în special sărbătoarea vieții și a luminii.

La momântul Domnului din Ierusalim s'aprinde și astăzi o lumină, la ziua învierii. Este aceeași lumină, care s'a arătat în ziua strălucită a învierii Mântuitorului, este *Sfânta Lumină*. Iată cum am văzut-o eu:

În Vinerea Mare, noaptea după sfârșitul slujbei prohodului, se presară fulgi de vată deasupra pietrii de pe mormântul Domnului, de către patriarh. după care iese toată lumea din capela unde este mormântul. Se cercetează apoi cu deamănuntul capela, se sting toate candelile și în urmă se încuie și se pecetluiește ușa capelii de către autoritățile engleze, în fața delegațiilor celorlalte confesiuni și a mulțimii. Ușile rămân pecetluite până a doua zi.

Sâmbătă dimineața se îmbracă patriarhul, arhiereii, arhimandriții, preoții și diaconii în sfintele odăjdii.

La 11 și jumătate ziua ieșe din biserica mare a Sfântului Mormânt, în sunetul neconținut al clopotelor și se duce spre capela Sf. Mormânt. Diaconul are în mână un vas mare, de argint cu capac, în care patriarhul va pune vata aprinsă.

În fața ușii Capelei Sf. Mormânt, închisă bine de cu seară și pecetluită de autoritățile englezești, stau aceleași autorități, ca să rupă pecetile și să deschidă ușa. Sunt de față toți miniștrii plenipotențiar și o mulțime imensă de creștini, care se urcă cum pot, pe galerii, pe scări, pe câte un pedestal mai înalt, căci pe jos nu mai încap. Arabii și mai ales arăpoaicele fac un zgomot îngrozitor.

Ajungând la Capela Sf. Mormânt, clerul cu arhieriei și Patriarhul în urmă, înconjură cu toții, de trei ori Capela, mergând cu prapore, cruci și lumini aprinse, în sunetul clopotelor. Psalții cu un cor de copii, toți îmbrăcați în vestminte albe, cântă de te transportă în înălțimile cerului. Cântă și tot clerul cu dâșii, cântări cu o melodie duioasă, pe care nu pot s'o mai ujt nici astăzi. După ce se înconjură de 3 ori, se oprește Patriarhul cu arhieriei și cu diaconii în fața ușii, iar preoții se retrag în biserica mare. Și clericii și credincioșii au în mână câte un pachet de lumânări. Sunt în pachet 33 lumânări, după numărul anilor cât a stat Mântuitorul pe pământ.

Autoritățile procedează la ruperea pecetilor și descuerea ușii dela Capelă; iar patriarhul se desbracă de sfintele odăjdii și rămâne numai în stihar și mânecute. Este căutat minuțios de către șeful poliției engleze, prin buzunare, să nu cumva să creadă cineva că ar avea chibrituri sau altceva, cu care să poată aprinde vata pe care o presăraseră de cu seară pe piatra de deasupra mormântului. Nu este nici o candelă aprinsă, e beznă de întuneric în micuța Capelă.

Intrând în Capelă, patriarhul se așează în genunchi, cu capul pe piatră și se roagă. E tăcere adâncă. Toată lumea își trage respirația cu greu de emoție. Ușa Capelii rămâne deschisă.

Sâmbătă la ora 12, ziua, a venit «sfânta lumină» și-a aprins deodată vata presărată deasupra pietrei Sf. Mormânt.

Patriarhul a luat-o cu mâinile, căci nu arde, și a pus-o în vasul anume pregătit, pe care-l ține diaconul în mâini. Apoi a aprins Patriarhul întâi, un pachet de lumânări dela sfânta lumină și a început a împărți mai întâi, prin ferestrele mici ale capelei. A ieșit apoi din capelă, dând credincioșilor să-și aprindă lumânările. Este luat pe sus de credincioși. După aceia în-

tră în Altar, unde așteaptă clerul cu pachete de lumânări în mâini, aprinzându-și fiecare pachetul lui, din acel al Patriarhului.

Arhidiaconul cu vasul care avea vata aprinsă, de se vedea de departe ieșind limbi de lumină, pe găurile vasului, înaintează și el spre Sfântul Altar și se duce cu vasul în vestmântărie, punându-l la păstrare.

O bucurie nespusă se zugrăvește pe fața tuturor credincioșilor că a venit «Sfânta lumină» și s'a învrednicit fiecare a lua și el lumânări aprinse din lumina cea cerească. *Lumina lui Hristos care luminează tuturor.*

† VENIAMIN POCITAN

Prilejul Paștelui

De atâtea ori te-a ajuns în viață acest fericit prilej al marelui praznic al Paștelui. Ai ceva amintiri din el, despre vremea cum l-ai petrecut?

Stai pe gânduri și te întrebi?... Cum să-l petrec?... ouă roșii, cozonaci; întâlnire între rude; vreme petrecută în tihnă și în obișnuita pace a sărbătorilor.

Da, acestea au fost și sunt foarte bune la fiecare astfel de prilej. Paștele nu poate fi o zi ca celelalte și nici măcar ca alte sărbători. El vine cu darurile lui și ne face de-l gustăm cu drag. El ne lasă amintirile lui dulci, prin toate obișnuințele care-l însoțesc... prin mergerea la biserică, prin mișcătoarea slujbă a deniilor, care stă strâns legată de sufletele noastre. In ele culminează slujba de miezul nopții a învierii Domnului. Pe toate acestea le putem tâlcui frumos înaintea credincioșilor, încât ei să le guste nu numai prin ce au apucat din trecut, ci și prin ce adăogăm noi din însăși silința noastră.

Ei, aici e aici; tu ce adaogi prin silința ta? Te mărginești la ce ai apucat din trecut, la duioasa gustare a sfintei praznuiri? Da, e foarte cuviincios și dulce dacă faci asta, dacă nu teiei după atâtea năbădăioși ai zilei de azi, care rânduiesc să facă la Paște tocmai ce se potrivește ca nuca 'n părete la o sărbătoare ca aceasta. Astfel, vei fi cetit în ziare că turbați jo-

curilor au pus la cale întâlniri de bătaie cu boxul. Auzi! să ai sfânta amintire a lucrării Domnului pe pământ, iar tu să prăznuiești asta prin lovire cu pumnul înarmat!

Puteți trece voi nepăsători și reci pe lângă o asemenea încălcare a sfințeniei zilei? La ea să folosești îndeletnicirile care țin seamă de cinstea zilei, dar nici să arunci privirea la năbădăioșii care înțeleg să cinstească astfel marea zi a Învierii Domnului.

Și totuși marea prăznuire trece cu împlinirea unor astfel de apucături și numai ce cetești după sărbători cum acei pomeniți năbădăioși și-au umplut capul de cucuie cu prilejul Paștelui.

Nu ajunge însă numai să te scârbești de ce fac alții; trebuie să faci tu mai bine ca ei și să rescumperi prin deprinderile tale paguba pe care o fac ei. Apoi oare ți-ai croit tu ceva deprinderi ca să petreci Paștele mai bine, mai frumos, mai rodnic ca alții?

Lumea nu s'a deprins cu așa ceva, dar s'o învățăm noi.

Fraților, lumea nu și-a putut da cu părerea să croiască ceva dela ea. Este prea bucuroasă să guste Paștele așa cum a apucat. Dar noi putem veni cu îndeletniciri creștinești, care să ne facă a gusta măreția zilei încă și cu ceva pe deasupra.

Iubitule, Paștele aduce cu sine atâtea gândiri mărețe, atâtea cugetări sfinte și rare, care n'au ajuns la cunoștința ta. Oricât ești om de slujbă sfântă, oricât ai învățat carte bisericească, sunt atâtea desfășurări ale gândirii creștinești, care ți-au scăpat.

Apoi oare să nu fie Paștele un prilej când tu cauți să împlinești ce n'ai putut gusta până atunci? Veji petrece atunci un Paște mai plin și care-ți va lăsa amintiri mai rodnice și mai îmbolditoare.

1. Scriitorul acestor rânduri își aduce aminte cu drag că era în preajma sărbătorii Paștelui când, ca student, a pus mâna să citească cunoscuta și însemnata povestire creștinească *Quo Vadis*. Oh! cum mi-a îndulcit acele zile și cu cât drag mă gândesc că Paștele petrecut atunci, prin anul 1899, mi-a fost mai simțit prin adaosul acelei cetiri!

De acolo înainte însă n'am putut ajunge la un asemenea popas sfânt, fără să mă gândesc cu ce l-aș mai putea adăoga. În adevăr, nesfârșite sunt scrierile alese care se cuvine să nu scape sorbirii noastre. Să nu fie tocmai Paștele prilejul când mai mult te îndulcești cu ele ?

Și am cetit apoi altele și altele și m'am gândit: O! cum să tac; de a pomeni creștinilor că ei trebuie să cetească asemenea scrieri tocmai la o zi așa de mare și sfântă! Deci trebuie să-î înveți a prăznui Paștele în felul acesta.

Cineva va întâmpina: Bine, merge aceasta la oamenii de carte, dar câți alții care nu sunt dați la brazda cărții!

Vorbesc eu și despre aceștia, căci și pentru ei prilejul Paștelui nu este mai puțin fericit ca pentru oamenii de carte; dar deocamdată să ne oprim la aceștia.

Câți școlari care trec Paștele fără nicio cărmuire, deși ar putea păstra și ei dulci amintiri dela un asemenea prilej! Dar cum să-î dobândești, dacă nu le spune nimenea nimic? Să le spunem și lor însă despre cărțile cu care s'ar putea îndulci și prin care, la sfârșitul sărbătorilor, să se simtă că au dobândit o zestre deosebită. Ba încă și-ar putea lua deprinderea de a folosi în felul acesta fiecare prilej al Paștelui. Să caute anume cărțile care să le îndulcească acele clipe și să caute a le spori prin alte și alte cărți.

Pentru aceasta însă se cuvine să avem știință de astfel de cărți, spre care să putem îndemna pe alții.

2. Cine a auzit de cartea *Ierusalimul* de Pierre Loti? Este o prea frumoasă scriere, pe care a dat-o la lumină un scriitor necredincios: *Pierre Loti*, autorul cunoscutei scrieri *Pescarul din Islanda*. Pierre Loti, deși necredincios, dorea să simtă și el ce simt creștinii la zilele Paștelui. Atunci ș-a luat hotărârea de a se duce și a-l petrece la Ierusalim, unde, prin atingere de-a dreptul cu lumea venită la marele praznic, să simtă și el fiorii care străbat inima ei.

A făcut tocmai așa. A cules întipăriri adânci și a scris pagini de înaltă prețuire ale credinței creștinești. Eu le-am scos de acolo și le-am tipărit deosebit în revista *Biserica Ortodoxă Română*.

Dar s'a tradus pe românește și cartea întreagă, încât cetitorul poate găsi acolo totul: și povestirea mișcătoare a călătoriei și paginile dela sfârșit, unde autorul își arată prețuirea lui înaltă pentru credința creștinească.

Ei, o asemenea carte ar fi de tot folosul să fie cetită la un asemenea prilej al Paștelui. Eu de mulți ani tot îndemn spre citirea unei asemenea scrieri, dar până acum nu am niciun semn că cineva ar fi folosit-o.

3. Dar câte ca aceasta, care de asemenea așteaptă râvna creștinilor ca să le cetească! Am mai pomenit alte dăți de scrie-

rea lui Merejkovschi: *Necunoscutul Iisus*. Intru cât acesta e un scriitor ortodox, cu atât mai mult s'ar cuveni să fie cetit, mai cu seamă la o așa vreme. Nici despre el însă n'am vreo cunoștință de-l va fi cetit cineva dela noi. Și totuși se află în el pagini mișcătoare. L-au pomenit străinii și se află tradus în limbile lor. Cu atât mai mult noi ortodocșii, s'ar cuveni să ne îndreptăm spre el. La o vreme ca a Paștelui ar fi o frumoasă hrănire creștinească.

4. Un nume prea cunoscut în lumea scrisului este al cunoscutei scriitoare suedeze *Selma Lagerlöf*, care a lăsat frumoase pagini creștinești. Intre altele, ea ne-a dat sciirea *In Țara Sfântă*, în care este vorba de săteni suedeji, plini de dragoste către Domnul, care au venit în Țara Domnului ca să guste și ei simțirile vieții ale celor ce calcă pe locurile unde a umblat Domnul.

Cartea aceasta se cuvine să fie căutată și ea la asemenea prilej. Putem vedea cum gândurile sfinte se pot prinde de inima omului, chiar de ale celui mai jos și a aduce frumoase roade duhovnicești.

În de obște însă, toate scrierile cu povestiri de călătorii în Țara Sfântă sunt potrivite a fi cetite la asemenea vreme. În tovărășia lor, cetitorul va petrece clipe duiioase și va fi Paștele lui o vreme de care-și va aminti cu drag. Astfel de scrieri însă sunt cu duiumul, încât numai este nevoie să le pomenim cetitorului pe fiecare cu numele ei. El numai să aibă grijă de astfel de îndeletniciri și va găsi pe cineva care-i spune despre astfel de cărți.

Greul însă este că ele nu sunt pe românește, ci mai mult tot în alte graiuri străine. Avem însă și pe românește povestirea unei asemenea călătorii a răposatului Mitropolit Primat *Atanasie*, care a călătorit spre Țara Domnului pe când era episcop. La fel avem o scriere de acest soi a răposatului Episcop *Ghe-rasim* al Argeșului. Sunt însă și alte cărți mai vechi cu asemenea cuprins.

5. Dar în de obște, dacă este vorba de cetiri la prilejul Paștelui, sunt de folos fel de fel de scrieri duhovnicești. Așa este *In grădinile Sfântului Antonie* de Păr. Gala Galaction, care ne dă în această carte prilejuri din lumea mănăstirilor din Răsărit. Sf. Sa ne-a dat încă și alte pagini de călătorii sfinte, care merită căutate la această vreme.

6. Lumea fără carte nu are știința și îndrumare către asemenea cărți. Totuși să nu credem că prilejul Paștelui poate ră-

mănea nefolosit pentru creștinii din rândurile ei. Obștea *Oastea Domnului* a izbutit să trezească și în sânul acestora doruri sfinte, la care se poate folosi cu mare dobândă prilejul Paștelui.

Ia numai să vă duceți în unele sate și veți vedea că s'au croit în ele deprinderi de adunări sfinte care gustă cu nesăț tot ce le vei aduce de soiul acesta. Eu le-am vorbit deseori în adunările lor obișnuite de Duminică după amiază și am găsit totdeauna la ei mare poftă de a asculta grajuri sfinte.

Apoi dacă veți duce la aceștia scrieri de propoveduire creștinească, să știți că vor folosi prilejul Paștelui ca vremea cea mai bună pentru a ceti duhovnicește.

Deci Paștele poate fi folosit ca un minunat prilej pentru cetirile creștinești și e bine să ne pregătim cu asemenea scrieri și pentru cei de sus și pentru cei de jos.

Arhim. SCRIBAN.

Pacea cea adevărată

Nu-i nici un cuvânt în lumea asta, care să aducă atâtea mângâieri în suflete, ca acest cuvânt de pace. El înseamnă liniște desăvârșită în orice suflet venit sub soare. El înalță și pilduește, însuflețește și întărește, dar și biciuește totodată păcatele oamenilor. Și asta, pentru că unde nu-i pace e păcat și unde-i păcat e neorânduială. Iar tatăl neorânduiei este diavolul, dela care vine toată împerecherea și toată vrajba din lumea asta. Pacea se așează deci acolo unde sufletul e creștin, unde virtutea e lege și unde lumina credinței celei adevărate rodește din plin. În acest înțeles pacea cuprinde pe omul singur, pe omul în legătură cu semenii săi și pe omul în legătură cu Dumnezeu.

Ești în pace tu singur când sufletul ți-i liniștit și când cugetul nu te chină pentru ceace faci. Faptele se orânduiesc unele din altele și trăești pe pământ ca și cum ai trăi în ceruri. Ești în pace cu semenii tăi, când față de ei ai purtarea pe care ai voi ca ei s'o aibă față de tine. În orice om vezi un frate, care la nevoie, se poate bizui în sprijinul tău. Și ești în pace cu Dumnezeu, când trăești cu El în acea comuniune sfântă, El fiindu-ți Tată prea iubit, iar tu fiu întru toate ascultător și îndeplinitor al poruncilor Lui. Așa a fost în vremea când omul se știa făptură a Celui prea Înalt și când diavolul nu-și vârâse bo'ldul pizmei lui în curăția ieșită din mâna Ziditorului. Așa a fost până la păcat. De atunci însă, — vaserile oamenilor se aud

mereu. Nenorocirile au cuprins sufletele, iar biata ființă omească e mereu bătută pe culmea tuturor îndoelilor. Lucrurile și stările de fapt dintre fiii aceluiași Părinte nu s'au mai putut hotărâni fără zarvă. Răsboaiele au răsturnat așezările și ruinele au pustit inimile în lungul și 'n lăutul pământului... Vremi după vremi au trecut și ura dintre oameni nu s'a potolit. Pre pământ nu-i deci pace și nefiind pace stăpânește duhul Satanei.

Lumea cu ce-i al ei nu poate aduce pace în suflete și deci bună învoire între oameni. Omul nu se mai cunoaște pe el însuși fiindcă nu-l mai cunoaște de mult pe Dumnezeu. Ori fără Dumnezeu nu se poate croi nimic aici pe pământul osândirilor. Fără Hristos e gâlceavă și pacea cea dorită nu se poate niciodată hotărâni. De două mii de ani se vestește lumii această solie cerească a păcei și tot de două mii de ani lumea răstignește mereu pe Domnul păcei prin negliobiile ei. Și pecingenea aceasta a negliobiei și prostiei omenești se luptă aprig cu veșnicia și vrea să biruiască pe Acela, căruia nici moartea n'a avut ce-i face! Lumea îl alungă mereu și El mereu vine cu glasul acela divin ce-a despiciat timpurile: «Pace-vouă!». «Pacea Mea o dau vouă, nu cum o dă lumea». Căci lumea crucifică sfințenia și-și bate joc de dreptate pentruca s'o ia dela început cu jelană și refacerea în numele Aceluia, care vine și prin ușile ferecate ale sufletului, să statornicească aceea ce lumea s'a trudit să dărâme.

În Hristos și prin Hristos se poate deci așeza temeiurile curate ale unei așezări liniștite, căci numai El este temeiul de viață curată și adevărată.

De aici ar trebui să înceapă talmăcirile și împărțirile pământului cu spațiile vitale. De aici ar trebui să plece înțelegerea, căci numai de aici se înalță tot ce-i sfânt și mare în lumea aceasta.

Altfel, se întinde noianul întunerecului și chipul întruchipării celei de sus se pervertește spre făptuirea răului. Căci Hristos care-i Domnul păcei dă înobilarea și duhul sfințeniei. El fiind călăuza sigură și nemincinoasă a celor ce înțeleg rostul venirei și biruinței Lui; pe când pământul cu socotelile lui, dă cecace se vede: neînțelegerea și fiorul morții ce paralizază orice duh de primenire a ființei omenești.

Cu Hristos e deci pacea cea adevărată, iar fără El e osândirea cea veșnică, aducătoare de pustiu și neorânduială.

Preotul IOAN GH. CHIRVASIE

„Numai tu ești scăparea mea!..“

Necazuri mari și grele se ivesc din vreme în vreme, nu numai în viața omului, dar și în viața popoarelor.

Ceasuri cumplite, ceasuri de grea cumpănă, au amenințat însăși viața neamului nostru, în anii din urmă!

Furtunji aspre au lovit fără cruțare fața blajină și răbdătoare a scumpei noastre Patrii!

Ceasuri de desnădejde și-au scuturat fulgii încercărilor grele deasupra capului nostru, buimăcit adesea, de prea crunte și nedrepte lovituri a unei soarte, poate nemeritată în totul!

Fiii neamului, cei mai mulți din ei, n'au mers în ceasul greu, mână în mână, ci și-au împărțit credința și nădejdiile. Unii au privit într-o parte, alții în alta. Unii au crezut, că mântuirea vine dintr-o parte și, s'au amăgit. Alții au așteptat, ca ea să vină din partea opusă și, nu s'au înșelat. Trudnica lor încercare s'a dovedit a nu fi zădarnică. Ci, plină de temei și de învățăminte...

• Cele mai grele zile în viața unui popor, sunt fără îndoială, vremurile de vărsare de sânge și de ploaie de foc, adică de războiu. Atunci, moartea seceră viețile fiilor Patriei, cu nemiluita... Și, în acest războiu, loviturile lui, le-a simțit nu numai ostașii de pe întinsul fronturilor de luptă, ci chiar și populația pașnică și nevinovată dindărătul frontului...

Unde să putem găsi oare, noi credincioșii, în aceste vremuri de războiu adevărata mângâiere? Unde să fie oare scăparea noastră? Nicăieri în altă parte decât numai în Dumnezeu, în rugăciunea către El. Și anume, în rugăciunea cea curată, dreaptă, fierbinte, vie stăruitoare, nefățarnică, înălțată către ceruri, nu de pe buze, ci din adâncul inimii...

Iată, am deschis Sf. Scriptură, Cartea Cărilor, la minuții psalmi ai regelui poet și proroc David și am găsit cu-

vintele sfinte: «Numai tu ești scăparea mea!» M'am oprit la această pagină, pe care stă scris: «Rugăciune de ajutor la mare strâmtoare». Intocmai cum ne găsim și noi astăzi. Se cuvine, ca zilnic s'o rostim și, n'ar strica, dac'am ști-o chiar pe dinafară, bunăoară cum știm, alte frânturi din psalmi..

Iat-o: «Un cuvânt de ajutor în mare strâmtoare.

Un cuvânt de învățătură al lui David, pe când era în peșteră. O rugăciune.

«Cu glasul meu către Domnul strig tare, cu glasul meu către Domnul mă tânguesc. În fața lui revărs obida mea...

În fața lui destăinuesc necazul meu. Dacă duhul meu se învâluște în mine, tu cunoști totuși cărarea mea.

Pe calea pe care umblu îmi întind curse într'ascuns. Mă uit la dreapta și privesc: nu am pe nimeni care să mă cunoască. Orice loc de scăpare îmi este închis, nimeni nu întreabă de mine. Dar cu strig către tine, Doamne, și zic: «Numai tu ești scăparea mea și parlea mea în pământul celor vii!».

Ia aminte la tânguirea mea, căci m'am smerit foarte.

Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, căci sunt mai tari decât mine.

Scoate din temniță sufletul meu, ca să proslăvească numele tău! Cei drepti vor birui cu mine, când tu îmi vei dăruii milele tale». (Ps. 142, 1—8).

Și noi ne aflăm azi, ca Psalmistul, într'o temniță grea...

Să ne rugăm Domnului cu toată credința, și el ne va veni într'ajutor. Cum a ajutat în trecutul viforos al istoriei noastre, pe părinții noștri.

Să zicem și noi către Domnul, ca și Proorocul: «Numai tu ești scăparea mea!».

În totdeauna, să încheiem rugăciunea noastră zilnică, cu rugăciunea pe care Biserica ne-a învățat, ca s'o rostim la nevoie:

Nădejdea mea este Tatăl,
Scăparea mea este Fiul,
Acoperământul meu este Duhul Sfânt,
Treime Sfântă, slavă ție!

Pr. N. V. HODOROABĂ

S u f e r i n Ț a

Lumea întrecagă se află sub semnul suferinței. Războiul cu neînălțuratele urmări: moarte, distrugeri, boale, lipsuri, nesiguranță, sporește suferința, fără a lăsa speranța că va veni o zi când ea va dispărea cu totul. Dimpotrivă, cât va fi lumea, suferința va rămâne ca o crudă realitate, prezentă în lupta vieții.

De la sărac, până la bogat, nimeni nu va fi scutit de a gusta din pâinea amară a dureri; omul fiind după cuvântul Sfintei Scripturi, sortit suferinței, precum vulturul sborului. (Iov V, 7).

Suferința în sine este un rău contra căruia trebuie a lupta din răspuțeri. Ea poate abate asupra noastră mari primejdii fizice și morale, sdruncinându-ne încrederea și echilibrul sufletesc.

Oamenii de știință au căutat să înlătore suferința din lume fără a isbiti. Singur creștinismul a arătat că suferința este un rău care n'a fost creiat de Dumnezeu, dar folosit în pedepsirea păcatului, deci spre jolosul nostru sufletesc.

În acest sens suferința este o școală, un mijloc de încercare, de curățenie, de cercetare cu tine însuți, de întărire a caracterului și înălțare a spiritului. Un mijloc spre desăvârșire, spre mântuire, spre fericirea crească. Fără suferință n'ar fi posibilă mântuirea.

Calca suferinței este calea mântuirii. Ea ne îndepărtează de păcat și ne apropie de Dumnezeu.

Mântuitorul fericeste în predica de pe munte pe cel care suferă în această viață, pentru smerenie, pocăință, blândete, dreptate, milostenie, pace...

El însuși a suferit cele mai mari dureri, arătând că drumul Crucii este drumul mântuirii. «De voiește cineva să vie după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea sa și să-Mi urmeze», (Matei 16, 24).

Sf. Ap. Pavel găsește în suferință motiv de laudă. (Rom. 5. 3) și bucurie (Col. 1. 24). Ea face să înceteze păcatul (I. Petru 4, 1), ajută la înoirea omului lăuntric și ne aduce slavă veșnică. (II Cor. 4, 16—17).

Dacă în genere, suferința este drumul care ne apropie de Dumnezeu și ne dă mântuirea, nu însemnează că orice suferință este mântuitoare.

Sunt suferinți fizice și morale cari n'au în ele nici o valoare.

Uneori suferințele se abat asupra întregii țări, asupra unei generații sau asupra întregii lumi. Principalul este dacă aceste suferinți sunt spre mântuirea, spre spiritualizarea și înălțarea acestora.

In asemenea împrejurări să ne însuflețim din viața profesilor, apostolilor, sfinților, martirilor și dreptilor cari prin suferințele purtate în viață cu răbdare și-au câștigat viața eternă și cinstirea urmașilor.

Să ne însuflețim din viața marilor descoperitori, poeți, artiști și toate figurile reprezentative ale geniului omenesc, formați la focul curățitor al suferinței.

Să ne înarmăm cu răbdarea lui Iov și cu speranța nesdruncinată în împlinirea cuvintelor Mântuitorului: «Cel ce va răbda până la sfârșit, se va mântui». (Matei 24, 13).

Pr. Econ. I. MORARU

Tineretea

O, iubiiții mei tineri, vreau să vă povestesc ceva.

Un înțelept a intrat odată într'o cetate ciudată. Era o cetate de duhuri chinuite. Poate că se aseamnă cu aceasta în care ne ducem noi viața, — poate că nu...

Vaete și suspine se auzeau peste tot, — iar chinurile erau de deosebite feluri...

Și a mers înțeleptul prin toate locurile — și a văzut, a întreat — și a căpătat lămuriri.

Iată, a trecut prin dreptul unui bătrân, care se tânguia ținându-și capul în palmă.

L-a întrebat:

— «Dece te tângui așa?» — și acela a răspuns.

— «Sunt nemângâiat că-mi petrec bătrâneța, fără bună-tate...».

Înțeleptul a însemnat în catastiful său așa:

«Urâtă este bătrâneța fără bună-tate» — și a mers mai departe. A întâlnit pe un altul, nici prea tânăr, nici prea bă-trân, care scobeia pământul cu unghiile — și se chinuia foarte.

— «Cine ești tu, și ce cauți acolo?».

Arătarea aceea a privit cu ochi rătăciți — și a răspuns:

— «Am fost bogat — și am ascuns bogățiile în pământ.

Le caut acum și nu le găsesc...».

Înțeleptul a scris: «Nefericit bogatul care își ascunde avu-țiile în adâncul egoismului său...».

Pășind mai încolo, a aflat pe un alt om, care stătea cu fața spre un zid — și se jelea plângând...

— «Ce ai? Dece te jelești?».

Cu obrazul udat de lacrimi, omul i-a răspuns:

— «Plâng pentru prietenii pe care i-am pierdut din vina mea...».

Înțeleptul a scris în cartea vieții: «Grea povară este pentru sufletul celui care, din voia lui, își pierde prietenii».

A ridicat apoi privirea înțeleptul — și a văzut mai încolo pe un om îngenunchiat la marginea unei mici movițe de pământ, care părea a fi un mormânt de copil. Cu privirea dusă undeva în zare, omul își ținea pumnii strânși pe piept, ca și cum ar fi stat gata să se lovească pe sine.

— «De ce privești așa, nău și îndurerat spre zare?».

Ca deșteptat dintr'o încremeneală, omul se cutremură și răspunse:

— «Greșit-am față de copilul meu — și nu știu cum să răscumpăr...».

Înțeleptul scrie: «O, — mare nefericire este aceea ca un tată să nu-și iubească copilul».

Dar abea isprăvi de însemnat aceste cuvinte, — când, iată, în coasta lui, se ivi o femeie târându-se 'n brânci, — cu genunchii sdreliți și cu palmele însângerate.

Înțeleptul dădu un pas înapoi — și o întrebă:

— «Dece te chinuești așa? «Femeea ridică fruntea brăzdată, negru, de șanțuri dureroase — și răspunse cu glas aspru.

— «Încă și mai mari chinuri merit...».

— «Dece?».

— «Pentru că prinsă de stricăciune, am uitat de copiii mei...».

Femeea dispăru, ca un duh rău, iar înțeleptul scrisese:

«Vai, cumplită faptă este aceea ca o mamă să-și uite de copiii ei, căzând în brațele desfrâului...».

Și iată încă o arătare sinistră... Un tânăr, care părea bătrân... Pletele-i rărite i se înfășurau în jurul gâtului, ca un ștreang viu... Măinile tremurătoare păreau niște imenși păianjeni, care caută cu sete gâtulejul, să-l strângă... Privirile, de nebunje... Picioarele smintite, păreau că pășesc neconținut în gol, — iar dinspre această toată ființă venea o miasmă de frenetică înspăimântare...

Înțeleptul se trase îndărăt, îngrozit.

Cu glas scăzut, întrebă:

— «Dar tu, — tu cine ești?».

Cu ochii ca albușul amestecat, fără privire, nebunul răspunse:

— «Eu?!».

— «Da. — tu...».

Un hohotit spart, de răs, se iscă... Pe urmă, se auzi un greu suspin:

— «Eu am fost tânăr — și mi-am bătut joc de tinerețea mea...».

Un fâșăit aspru — și fantoma dispăru.

Cu ochii plini de lacrimi și cu suspin amar în duh, înțeleptul scrisese, silabisind cu glas:

«O, — iubiți oameni ai acestei lumi, nu-i o mai mare nefericire în omeneasca viațuire, decât ca un tânăr să-și bată joc de tinerețea lui...».

Inchise apoi catastiful însemnărilor sale, — și porni încot spre poarta cetății aceleia. Numai putea să afle o nefericire mai mare...

O, iubiții mei tineri, cugetați și voi dacă povestirea aceasta este adevărată sau mincinoasă.

Și mai cu seamă, nu uitați niciodată că tinerețea este cel mai mare dar pe care Dumnezeu l-a dat omului — și că, — vai, ce durere! Tinerețea nu se mai întoarce niciodată.

R.

„Icoana Maicii Domnului“

de Preot VICTOR POPESCU

Iată încă o carte a preotului Victor Popescu din care cititorii se pot încredința, cât este de adânc înrădăcinată credința în sufletul poporului nostru.

Și tot din această carte cititorul mai poate afla cât este de minunată lucrarea preotului în mijlocul poporului și cât este de trainică legătura dintre sufletul poporului și sufletul păstorilor săi.

Are autorul cărții pomenite un dar de neastâmpărat iscoditor. Cu darul acesta el pătrunde și în sufletul creștinilor și în sufletul preoților pe care-i întâlnește și-i cercetează.

De acolo, din inima și din faptele lor, el scoate la lumină lucruri de mare preț, plăcute și lui Dumnezeu și oamenilor. Lucrurile acestea sunt înfățișate apoi cu talent și dibăcie ca ele să poată fi plăcute și prin haina cuvântului în care apar îmbrăcate.

Avem cu toții icoană în casă dar nu ne dăm seama ce legătură s'a statornicit între icoana din casă și sufletul nostru și al părinților noștri, dela care am moștenit și credința și icoana. A fost de ajuns ca părintele Grigore să desprindă din perete Icoana Maicii Domnului, la care se închinase toată viața baba Ștefana și părinții ei și s'o ia cu el pentru muzeu.

Bătrâna vede acum în locul unde a fost icoana ocrotitoare un gol, o spărtură în peretele casei prin care vor intra toate duhurile cele rele din afară. Ea nu are liniște și somn toată noaptea. În urechile ei răsună acum ca o muștrare aspră glasul celor din mormânt: «Cui te rogi? la ce te închini? la pereții goi? Te-ai despărțit de noi!».

Și în felul acesta ne poartă autorul cu el «pe străzile Capitalei cu ajunul Bobotezei», «Prin mahalalele Capitalei», «Intre muncitori», «Prin închisori» și prin casele creștinilor pentru «Sfeștanie» sau pentru Împărtășanie, «Aproape de cei ce-și dau sufletul».

Pretutindeni, pe acest drum plăcut dela un capăt la altul al cărții, în tovărășia celui ce o scrie, găsești nu păreriile lui, ci

viața de credință și de luptă cu păcatul, așa cum se desfășoară ea acolo în mijlocul oamenilor.

Dar mai ales în centrul acestei vieți de zbucium, ca pe întinsul valurilor răzvrătite, vezi figura preotului stând la cârma vieții creștine cu ochii la cer pentru rugăciune și cu inima plecată peste durerile și frământarea din viața zbuciumată a creștinilor săi.

Părerea autorului mărturisită și cu alt prilej este că preotul ortodox, așa cum îl are biserica și poporul nostru, este cel mai bine pregătit pentru slujba sa. Asta nu numai pentru cartea pe care a învățat-o el, ci mai ales pentru sufletul lui și pentru legătura pe care el o are cu acest popor. Preotul nostru cunoaște viața omenească cu toate înfățișările ei. El este fiu și tată de fii, el este soț și socru, el este bunic și naș. El conduce două familii: pe a lui și pe cea a creștinilor pe care o cunoaște cu toate durerile și nevoile ei care sunt și ale familiei sale.

Pretutindeni și pentru toți preotul și cu soția lui rămân «Taica părintele» și «Maica preoteasă». Legătura între poporul nostru și preot este tot așa de strânsă ca și legătura între sufletul bătrânei Ștefana și icoana ei din casă.

Și de vrea cineva să judece această legătură după roadele ei, să privească la toate darurile cu care este împodobit sufletul acestui popor: blând, bun, milos, darnic, răbdător, plin de o credință și o evlavie care crește uneori până la revărsarea în stradă ca la procesiunea cu care au fost purtate prin țară moaștele Cuvioasei Paraschiva. Pentru toate cele de până aici, frați prooți și frați creștini, vă îndemn să citiți această carte dacă se poate în așa fel, ca ea să fie auzită și de alții când o veți citi.

Pr. D. ROMAN

Activitatea misionară în școli,
fabrici, spitale și penitenciare.

Sub grija părintească a I. P. S. Patriarh, lucrul duhovnicesc din școli, fabrici, spitale și penitenciare merge sporind și cu roadă în sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor. Pentruca această activitate să meargă și mai unitar și pentru ca toți acei ce s'au înhămat la o asemenea treabă să fie și ajutați în lucrul lor, Secția culturală a sf. Mitropolii a chemat la consfătuiri pe P. P. C. C. Preoți profesori de religie, pe P. P. C. C. Preoți misionari din spitale și penitenciare ca și pe P. P. C. C. Preoți misionari din fabrici, aceștia din urmă dându-și raportul activității lor în fiecare săptămână.

P. P. C. C. Preoți profesori de religie au fost convocați la Sf. Patriarhie în ziua de 3 Aprilie crt. Au luat parte un număr însemnat de părinți profesori de la școlile secundare din Capitală. La consfătuirea P. P. C. C. lor a luat parte P. S. Arhiereu Atanasie Bârlădeanu, delegatul Inalt Prea Sfințitului Patriarh, ca și P. C. Preot Gh. Maxim, consilier la secția Culturală, ce ostenește cu sârg în noul post ce are.

În cuvinte calde și pline de înțeles pentru greutatea vremurilor ce străbatem., P. S. Arhiereu Atanasie arată că I. P. S. Patriarh a dorit să se informeze despre starea de lucruri din școală și să cunoască pe părinții profesori. În calitate de delegat al Sf. Sinod, P. S. Arhiereu Atanasie arată că are toată buna voință de conlucrare și că va da chiar ajutor după putință. Prea Sf. Sa face cunoscut gândul de înființare a unei secții de colportaj misionară, pentru luminarea tineretului.

La aceasta părinții profesori sunt rugați să dea tot concursul. P. S. Atanasie, aduce apoi la cunoștință, apariția Bibliei tradusă de I. P. S. Patriarh rugând pe părinții profesori s'o introducă în bibliotecile școlare.

La fel recomandă, «Istoria Biblică» tradusă tot de I. P. S. Patriarh ca și «Izvoarele Ortodoxiei» traduse de Păr. Fecioru. Invățământul religios trebuie să fie însoțit în școli și de anumite slujbe religioase spune P. S. Atanasie. În acest scop părinții profesori pot găsi la Institutul Biblic cele necesare acestor servicii (căldărușe, pamătuș, Evanghelii, Cruci etc), ce pot fi date pe un preț convenabil și pe un termen de plată cât mai lung. P. S. Sa, mulțumește apoi păr. profesori cari au răspuns chemării venind la sf. Patriarhie. Au răspuns părinții: Vintilescu, Costache Const. Maior, Stelian Marinescu, Nicon. Popescu, N. Stoicescu și Toma Gherasimescu. Toți și-au arătat bucuria unor asemeni luări de contact cu sf. Patriarhie, făgăduind fiecare că va răspunde cu toată râvna și cu toată dragostea încurajărilor date de P. S. Arhiepiscopul Atanasie.

După ridicarea ședinței P. P. C. C. preoți profesori în frunte cu P. S. S.: Atanasie Bârlădeanu și Veniamin Ploșteanu au fost primiți de I. P. S. Patriarh Nicodim. I. P. S. Patriarh a binecuvântat pe părinții profesori și cu iubirea ce-o arată de atâta vreme și atât de vădit lucrului preoțesc în genere, a promis că va îndeplini dezideratele păr. profesori. Intreținându-se îndelung cu duhovnicii școlilor din Capitală, I. P. S. Sa le-a arătat și ceva din roadele ostenelelor I. P. S. Sale. E vorba de manuscrisele cu traducerea lucrării: «Istoria Biblică» vol. I, II și III, operă de valoare capitală pentru ortodoxie, ca și de lucrările I. P. S. Sale: «Cântarea Cântărilor», «Viața sf. apostol Pavel» partea I, II și III-a și «Viața lui Iisus Hristos» vol. I. A încheiat P. S. Atanasie mulțumind în numele preoților profesori, pentru bună voința și sfaturile părintești ce le-au primit, arătând că preoțimea va ști să răspundă într'un număr tot atât de mare la o viitoare chemare. În cântecul «Pre Stăpânul și Patriarhul nostru», consfătuirea a luat sfârșit la ora 6.30 p. m.

În fabrici acciași lucrare duhovnicescă se desfășoară sub aceeași caldă oblăduire a I. P. S. Patriarh.

Muncitorii din întreprinderile unde au fost trimiși părinții misionari, au primit cu toată bucuria pe acești oameni ai lui Dumnezeu, care și-au făcut din fabrici amvon, de unde propovăduiesc pe Mântuitorul lumii. Trimiterea lor în fabrici este opera aleasă a I. P. S. Patriarh Nicodim, care în grija Sa dovedește față de cei ce trudesc în munca lor manuală creatoare, a voit ca trudnicia unor astfel de oameni, să fie însoțită și

de binecuvântarea și cuvântul de îmbărbătare al Bisericii. Părinții misionari din fabrici sunt preoți încercați în lucrul pastoral și osteneala lor este urmărită cu o deosebită grijă de I. P. S. Patriarh.

Joi 12 Aprilie crt. părinții misionari: I. Chirvasie, D. Dumbravă, Gh. Șușnea și Bârcă și-au depus mărturia a ceea ce au implinit, fiecare unde a fost trimis. Păr. misionar I. Chirvasie lucrează la C. F. R.; păr. mis. Dumbravă la fabricile: Gralex și Migral, Păr. mis. Șușnea la fabricile Mociorniță, iar păr. Bârcă la fabricile Fiuaret. Tot dintre păr. misionari fac parte și preoții: Țincoca și Prisăcaru. În total șase părinți misionari sunt repartizați cu lucrul duhovnicesc din fabrici. Păr. misionari li s'a dat și controlul învățământului religios din școala primară din Capitală, cu și câte un județ din Eparhie, unde vor merge atunci când nevoia o va cere. Păr. misionar I. Chirvasie i s'a dat jud. Ilfov, păr. Dumbravă jud. Vlașca, păr. Prisăcaru jud. Prahova, păr. Țincoca jud. Muscel, păr. Șușnea jud. Teleorman și păr. Bârcă jud. Dâmbovița.

—Spitalele și penitenciarele au deasemeni misionari lor. Zilele trecute au fost convocați la Sf. Patriarhie și acești părinți misionari. Toți au arătat osteneala ce-o depun printre bolnavi și printre cei ce din diferite motive sunt nevoiți să ajungă în penitenciare.

Fiecare păr. misionar din spitale și penitenciare s'a arătat vădit pătruns de marea răspundere ce are. În spitale, mai ales se depune o activitate pe care mulți n'o cunosc. Preoții aceștia stau de veghe de multe ori la căpătâiul celor bolnavi și din puna lor plătesc la cei săraci medicamentele și întreținerea lor în spitale. Păr. F. Găldău dela Așezămintele Brâncovenesti a arătat cum în munca Sf. Sale de mai bine de 10 ani a avut ocaziunea să împlinească pe lângă cele duhovnicești și operă de milă cu cei sărmani și necăjiți. Și la fel ceilalți părinți misionari: V. Andronescu, Andreescu, Teodorescu, Gh. Popescu, P. Ionescu, I. M. Nicolau, Mihail Ioniță, și Nicolaie Popescu-Petroșița, care toți și-au pus sufletul și priceperea lor în a aduce un strop de mângâiere atâtor suflete amărâte.

Păr. Consilier Gh. Maxim care conduce toată această lucrare misionară a Sf. Arhiepiscopii, a promis din partea I. P. Sa Patriarh, toată înțelegerea și tot ajutorul. Deocamdată s'a făgăduit părinților misionari un ajutor ce va consta din diferite broșuri cu caracter religios ce vor fi împărțite în fabrici, spi-

tale și penitenciare, până când se va ajunge ca fiecă spital, fabrică și penitenciar să aibă o bibliotecă proprie la îndemâna fiecărui pâr. misionar, care s'o pună în mâna celor suferinzi și celorlalți păstoriți de acolo.

S'a discutat și posibilitatea creierii unui fond ce va fi pus la dispoziția pâr. misionari pentru a se ajuta cei sărmani din spitale și care va fi întrebuințat la facerea de sicrie și la cumpărarea celor necesare copiilor găsiți, care sunt botezați de multe ori fără să se aibă la îndemână cele necesare unei intrări în marea comunitate a Bisericii noastre.

Lucrul misionar e deci la înălțimea vremilor ce trăim. Nici un sector de viață creștină nu este deci neglijat. Și aceasta datorită Înaltului nostru Stăpân, care cu înțelepciune, bunătate și dreaptă înțelegere orânduiește totul, spre slava Bisericii noastre românești.

I. GH. C.

Pe firul milei creștine

Pilduiri pentru vremurile ce străbatem...

Orfelinele dela sf. Monastiri

Din sufletul mare al Înalt Prea Sfințitului Patriarh Nicodim a ieșit la iveală o lucrare de aceeași dimensiune, lucrare ce străbate acelaș drum de datină străbună, în legătură cu mila creștină, care este încă o mantie curată ce investmântă chipul Prea Fericitului nostru Stăpân.

A făcut Înalt Prea Sfințitul aceste pilduiri de iubire creștină pentru vremurile ce străbatem, fiindcă Înalt Prea Sfinția Sa este nu numai cărturarul sprijinitor al zelului apostolic, dar are și inima Părintelui luminat, care vede în cel necăjit și chinuit de soartă, însăși chipul Aceluia ce-a iubit săracii și a mers la jertfă pentru ei.

Numai așa se poate tălmăci în graiu curat și adevărat înființarea orfelinatelor dela sf. monastiri: *Cernica* și *Țigănești*. Sunt pe drept cuvânt orfelinele milei creștine. Așezate în locașuri sfinte, unde ruga este o lege și unde sfințenia glăsuiește din fiecă colțișor, aceste înfăptuiri ale Cărmaciului Bisericii noastre au darul și posibilitatea de a da lumii suflete alese

spre folosul Patriei noastre scumpe și spre cîntea sf. noastre Biserici strămoșești. Vlăstarele crescute în umbra zidurilor de Biserică vor fi prin vieța lor mărturie curată a jertfei părinților lor întru apărarea hotarelor și vor fi în vremile ce vin suflete legate de tradiția acestui neam, care și-a croit drum în lume sub paza și binecuvîntarea sfințiților lui părinți și care și-a încrustat în ființa lui omenia și dreptatea ce totdeauna au pornit din urmarea legei Sanctuarului lui. Și la temeluirea aceasta sufletească, temeluire ce va sta ca piatră de hotar în rostuirea de mînie a celor ce azi nu sunt de cât copii, Ctitorul cel Mare, Ierarnul nostru, va fi pomenit cu înfăptuire de vieță, plecată dela acei ce astăzi stau sub calda lui oblăduire.

Sunt aceste înfăptuiri popasuri de viață duhovnicească pe fir de milă creștină. Și viitorimea va glăsuși de ele cu pioasă aducere amînte pentru Acela, ce în timpuri de mari frămîntări, a putut să despice calea și să lumîneze și întremeze vieța unor copii, ce vor deveni aluat de frămîntătură nouă pentru aceiași slujire de credință și neam.

Sunt gânduri fugare pe care un cronicar le însăilează în marginea unor înfăptuiri ce țintesc în arătarea adevăratului rost al unei Instituții ce și-a făcut drum în lume pe faptă de ajutorință a acestui popor blajin și blagocestiv.

Orfelinatele dela Cernica și Țigănești vorbesc prin ele înșile și truda ce se depune zi de zi pentru dreapta lor orînduire nu va fi cunoscută în totul niciodată. E soarta lucrurilor mari,

care au răsărit pe meleaguri de țară creștină spre p'lduire și spre înălțare sufletească. Inființate anul acesta în luna lui Ianuarie, ele adăpostesc 25 de băieți la Cernica și 25 de fete la Țigănești. Toți sunt la vârsta dintre 7—12 ani și orfanți de războiu. Sunt îngrijiți în chip deosebit și aleși prin recomandarea c. c. preoți din toate laturile sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor. Au școală primară în monastiri cu învățători numiți de Onor. Ministerul Educației Naționale.

Dintru început toți acești copii au fost înzestrați de sf. Mitropolie cu îmbrăcăminte și lenjerie de corp și pat, iar prin înțelegerea Onor. Ministerul Sănătății, ambele orfelinate au fost

dotate cu infirmierii, dându-se pentru aceasta instrumente medicale, medicamente ca și lenjerie și pături pentru paturile acestor infirmierii.

Prin grija neobosită a I. P. S. Patriarh Nîcodim s'au putut strânge și fondurile necesare. Sf. Arhiepiscopie a dat lei 2.000.000, iar din contribuția parohiilor s'a colectat pe exercițiul 1944/45 sumă de lei 8.000.000. Pentru dotarea inițială și celelalte lucrări de întreținere s'a cheltuit până 'n prezent suma de 7.000.000 lei.

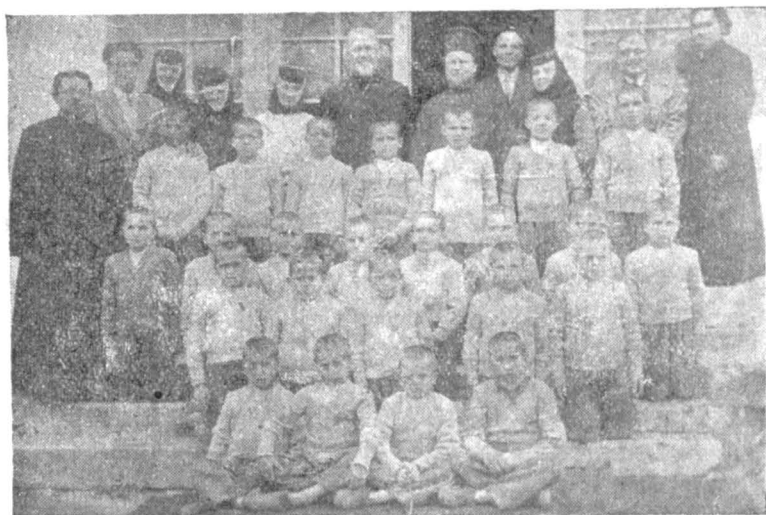
Supravegherea orfelinatelor se face de către un comitet format din toți P. P. C. C. Părinți Consilieri ai sf. Arhiepiscopiei, cari și-au făcut un punct de merit în a fi la înălțimea sarcinii cu cari au fost onorați.

Toate lucrările în legătură cu dotarea și întreținerea merg prin *Secția Economică* a sf. Arhiepiscopiei, iar la fața locului cei ce ostenesc zi de zi sunt învățătorii, pedagogii și majele de serviciu.

În felul acesta se asigură o bună funcționare întru ajungerea scopului pentru care au fost create.

Ele sunt o operă proprie a Bisericii și prin această operă Biserica își valorifică un drept pe care i-l-a dat Acela ce-a fost Tatăl săracilor. Este o operă ce vine în ajutorul poporului și ea se sprijină pe cuvintele Aceluia ce i-a fost milă de popor.

Vor trece ani și strădania I. P. S. Patriarh va fi văzută cu alți ochi.

Se va ști atunci cu mai multă prisosință, că la vremuri grele. Conducătorul Bisericii și Biserica însăși, a făcut ceea ce trebuie să facă neîncetat pentru binele celor necăjiți și dosădiți așa cum glăsuesc slovele rugilor noastre.

Până atunci, suntem fericiți că mila creștină își adâncește temeiurile ei în cuprinsul sf. noastre Arhiepiscopii.

Iar adâncirea o face Stăpânul nostru, care pilduește temeinic prin ceea ce înfăptuește.

Și fapta și Făptuitorul își au rama curată în sufletele celor ce cresc în fumul cădelnițelor celor două monastiri.

Facă Dumnezeu ca rodurile însutite să fie și ca ostenele să-și aibă dreapta lor mulțămire.

Partea Oficială

Ordin circular Nr. 4212/945, către toate parohiile din cuprinsul sf. Arhiepiscopii.

Cu privire la întocmirea bugetelor pe anul 1945/946, vă facem cunoscut că în ședința Consiliului Eparhial — Secția Economică, — din 27 Martie 1945, s'a propus și I. P. S. Patriarh, a aprobat următoarele:

I) Toate parohiile din Capitală să poată prevedea în bugetul anului, 1945/946, diurnă pentru conducerea oficiului parohial de 5% până la 10% din venitul brutto al pangarului.

II) Contribuțiile către Sf. Mitropolie se vor calcula în așa fel, ca toate la un loc (trebuințe generale, fond sanator, fond cultural, fond mîlei), împreună cu cota de 4% să formeze o cotă de 10%, din totalul veniturilor la care se calculează cota de 4%, — dar în nici un caz mai mică decât ale anului precedent.

III) Impozitele pentru sesiile parohiale se vor plăti de beneficiarii lor, nu de parohie.

IV) Pentru preoții parohi se aprobă drept locuință casa parohială. Parohiile care nu au casă parohială nu pot plăti sub nici o formă chirie preotului paroh. Parohiile care au mai multe imobile sau apartamente pot da spre folosință aceste imobile sau apartamente personalului slujitor cu aprobarea organelor parohiale.

V) Pentru excedentele anilor expirați, fondurile inalienabile, sume cu destinație specială, rente, capitaluri, depuse la Cassa de Depuneri sau C. E. C., să nu se mai scoată bonuri de plată, ele nefiind cheltuite și depuse. Aceste sume se vor trece numai la venituri (în cazul când se reportează) și vor apărea în excedent fiind păstrate sub forma actelor de portofoliu.

VI) Modificări de bugete nu se pot cere decât o singură dată, în a doua parte a exercițiului financiar, începând cu 1 Octombrie și până la sfârșitul lui Februarie.

Aceste modificări vor fi făcute până la maximum jumătatea cifrei totale a bugetului respectiv. Cererile de modificări

care nu vor arăta lămurit din ce fonduri se acopăr sumele prevăzute la cheltuieli, — se vor respinge.

Creerea a nouj articole nu se admite decât cu aprobarea Consiliului și Adunării Parohiale.

VII) Cota de 4% între altele nu se calculează la lumânările cumpărate dela Sf. Mitropolie. La cele cumpărate din comerț sau fabricate din resturi, se calculează cota de 4%.

VIII) Pentru imobilele parohiale închiriate, toate taxele de apă, lumină etc., se vor achita de chiriașii lor. Acest lucru se va stabili prin contractul de închiriere. Nu se mai admît alt fel de combinații. Taxele de contracte vor fi suportate în părți egale de parohii și chiriași.

IX) Toate bugetele vor avea un articol «Diverse», sau «Intâmplătoare», unde să înglobeze anumite sume de acst fel, atât la vențuri cât și la cheltuieli.

X) Pagina averea mobilă și imobilă, va fi amănunțit completată.

XI) Se atrage atenția parohiilor care au imobile închiriate, că dacă nu vor trimite odată cu bugetul, copia depe contractele de închiriere, vizată de Administrația Financiară, pentru anul pe care se trimite bugetul, bugetul se restituie. Aceiași copie, vizată și de Serviciul Verificărilor, se va atașa apoi la contul de gestiune respectiv.

XII) Se atrage atenția tuturor P. C. Parohi, că sumele prevăzute pentru orfanii de războiu, nu se vor depune în atlă parte, decât *numai la Sf. Arhiepiscopie, prin Protoieria respectivă*, acești bani întrebunțându-se pentru îngrijirea orfanilor de războiu, din orfelinatele Sf. Mitropolii, dela Sf. Monastiri Țigănești și Cernica.

XIII) Pe viitor *toate bugetele se vor depune numai la Protoierile respective*. Bugetele fără viza, raportul și propunerile P. C. Protoierei, vor fi respinse.

XIV) Toate contribuțiile de orice natură către Sf. Mitropolie, *se vor depune numai prin Protoierile respective*.

XV) Toate contribuțiile vor fi achitate integral până cel mai târziu la sfârșitul lunei Iunie, a exercițiului în curs.

Cu arhieresti binecuvântări

p. Patriarh, (ss) † VENIAMIN

Consilier Referent. Pr. Dincescu

Către PP. CC. Protoierei,

În ultimul timp s'a observat că anchetele trimise spre cercetare PP. CC. Protoierei sau delegaților PP. CC-Lor, n'au fost făcute la fața locului, lipsind cele mai elementare forme de legalitate (citarea părților, a martorilor, depozițiile sub prestare de jurământ etc.).

Se atrage atenția celor ce fac aceste anchete că sunt obligați a le aduce la îndeplinire în conformitate cu dispozițiunile regulamentului de procedură bisericească, observând toate regulile menționate în acest scop.

Aceasta, pentru a se evita în viitor respingerea dosarelor respective de către Consistoriul Eparhial, spre a fi retrimise pentru o nouă anchetare și a se pierde în felul acesta timpul în mod inutil, prejudiciindu-se totodată interesele Bisericii ca și ale părților.

p. Patriarh, (ss) † VENIAMIN

Consilier Referent, (ss) *M. Constantinescu*

Sfânta Mitropolie a Ungro-Vlahiei, Arhiepiscopia Bucureștilor, aduce la cunoștință tuturor c. c. preoți și credincioșilor, că slujbele deniilor din Joia și Vinerea Patimilor și slujba zilei Învierii Domnului, se vor săvârși în acest an, atât în Capitală, cât și în celelalte orașe ale acestei eparhii, între orele arătate mai jos:

1. În Joia Mare și Vinerea Mare, slujbele se vor începe la orele 18 și se vor termina cel mai târziu la orele 21½.
2. Slujba Învierii Domnului se va începe la orele 12 noaptea.

Toți preoții din cuprinsul Eparhiei sunt obligați să *predea regulat* învățământul religios în școala primară. Amintim această obligațiune a preoției, pentru a nu ne vedea siliți să luăm măsuri neplăcute.

Consiliul Eparhial — Secția Administrativă Bisericească— în ședința sa din 3 Aprilie 1945 a propus și Înalt Prea Sfințitul Patriarh a aprobat, următoarele numiri și transferări, pe data de 15 Aprilie 1945:

1. Preotul Marin Savu se definește în postul de paroh la parohia Lunguleț I. jud. Dâmbovița.

2. Pr. Gh. Iliescu dela parohia Fulgșoara jud Huniedoara, se transferă după cerere la parohia Rusucenii de Sus-Vlașca, în postul de preot ajutor nou înființat. Nr. 4590/945.

3. Pr. I. Păduroiu dela parohia Floru jud. Olt, se transferă la parohia Mozăcenj II Teleorman Nr. 321/945.

4. Diac. Nic. I. Bălășescu a fost numit și aprobat să fie hirotonit preot ajutor la par. Isvoarele fil. Mânjina D-vița. Nr. 4551/945.

5. Preoții: Gh. Roșescu dela par. Priboenii de jos-Muscel și Anton Gh. Roșescu dela Moțăței II-Dolj se transferă la cerere unul în locul altuia, prin consimțământ reciproc. Nr. 4591 din 1945.

6. Pr. Alex. Marinescu dela parohia Andronache Colentina II, din Capitală se transferă cu post cu tot la Parohia Floreasca în postul III, iar pr. refugiat Dionisie Gugoase fost în acest post, trece la parohia Andronache Colentina II, 4037/945.

7. Pr. Aurelian Dumitrescu dela parohia Soroștin-Târnava Mică se transferă la parohia Teșila Prahova în locul pr. I. Dumitrescu pensionat. (Nr. 2290/945).

8. Diaconul D-tru Copăceanu se numește diacon onorific la parohia Belu, Capitală. Nr. 2290/945.

9. Diac. I. Avramescu a fost numit și aprobat să fie hirotonit preot pe seama parohiei Filip. Vălenij de Munte. Nr. 4310/945.

10. Diacon Ilie Găuianu dela parohia Crângăși I, Capitală, a fost numit și aprobat să fie hirotonisit preot la parohia Crângăși I din Capitală transformându-se postul său de diacon în post de preot. Nr. 4597/945.

11. Idem diacon Emilian Băldescu în postul său de diacon la parohia sf. Haralambie din T. Măgurele, Nr. 2225/945.

12. Pr. Gh. Țițeica dela sf. Mănăstire Ciorogârla, se transferă cu post cu tot la parohia Ghencea II-a din Capitală, nou înființată. Nr. 3816/945.

-
1. Redacția și Administrația la Secția Culturală a Sf. Arhiepiscop a Bucureștilor.
 2. Inscrisă la Trib. Ilfov-Secția I Comercială sub Nr. 50/942
 3. Girant responsabil Pr. C. Popescu.
 4. Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Direcțiun Generale P. T. T. Nr. 35508 din 1 Aprilie 1942.
-

Tipografia Cărților Bisericești
Strada Principatele-Unite Nr. 60
București